

Jsoucno autentické („pravé“)

Každé „pravé“ jsoucno je specifickou integritou (sjednoceností, ovšem stále obnovovanou a možná i vylepšovanou sjednoceností) nepředmětné a předmětné stránky; jsoucno redukované na stránku předmětnou je neautentické, nepravé, je to vadně, ochuzeně míněné (myšlené, myšlenkově modelované) jsoucno. A právě protože tradiční „metafyzické“ myšlení touto velikou vadou trpí, je třeba každý takový produkt (konstrukt) předmětného (zpřeměťujícího) myšlení vždy znovu problematizovat. To se děje resp. dosahuje se toho tím, že „klademe“ otázky. Otázka – rozumí se správně položená otázka (neboť otázky mohou být položeny také nesprávně, mylně, zavádějícím způsobem) – jakoby otvírá pohled na to, co se zdá být již hotově a ukončeně „dáno“, takže se ukazují nějaké nové možnosti, které „dány“ ještě nejsou, dokonce ani subjektivně, tj. v naší mysli. Když je totiž položena otázka po něčem, o čem již sami subjektivně něco víme, není to ta pravá otázka, a dokonce to někdy může být jen řečnická forma, řečnický obrat, kdy již předem předpokládáme, jaká je (či jaká by měla být) odpověď. Proto když se tážeme po nepředmětné stránce (event. nepředmětných stránkách, pokud nejsou sjednoceny) nějakého „jsoucna“, tedy když se tážeme na jeho „autentičnost“ (tj. je-li nebo není-li to „jsoucno“ pravým, tedy autentickým jsoucnem), můžeme se setkat s námitkou, že nic takového „není“, „neexistuje“, že nic podobného nelze „prokázat“ apod., ale nás to nesmí zmýlit, protože tato námitka vychází z předpojatého chápání „jsoucna“ jakožto zbaveného nepředmětné stránky. Pak ovšem je zřejmým důsledkem tohoto předpojetí, že nelze náležitě rozlišit mezi jsoucnými pravými a nepravými, autentickými a neautentickými, nebo jinak, tradičněji řečeno, mezi „celky“ a „hromadami“ (tradičněji proto, že jako první stanovil tento rozdíl zřejmě Hérakleitos, když proti sobě postavil svět jako uspořádaný krásný celek na jedné straně a pouhou hromadu náhodně rozházených věcí na straně druhé).

(Písek, 080101-2.)